

ZENÉS MAGÁNBSZÉDEK

Valamit a grófról. Nem arról, aki a vízbe fúlt, hanem aki nem ment el inét negyvennégy-negyvenötben, sem negyvenhétben; nem vágott neki az aknamezőnek ötvenben, nem disszidált ötvenhatban – hanem egy emberibb élet kezdetén, állami pénzen Afrikába küldetett, hogy vadásszon ismét, így pótolván, ami a Nemzeti Múzeumban elpusztult.

Nem tudom, gondolt-e rá *Iglódi István*, amikor tündéri arányérzékkel megrendezte a minap a József Attila Színházban

A RÉGI NYÁR

című régi zenés játékot, *Lajtai Lajos* és *Békeffi István*-ét, s a színpadra tett egy szál zongora meg dob szomszédságában nem tette időzójelbe, nem karikírozta, nem csúfolta, nem gúnyolta ki a férfi főszereplőt, aki történetesen gróf, hanem annak vette, ami: egy felnőtteknek szóló mese realista hősének.

Emberi léptéke van az

előadásnak. Mai módon, egészségesen, minden gunyorosság nélkül közöl valamit. Nem akar meghökkeneni, mert erre semmi oka. Sem szövege, sem muzsikája. A régi nyár című darab textusa és zenéje ugyanis: önmagával pontosan egyenlő. Nem kell semmit ráfogni, nem kell semmit elvenni belőle. Valami tiszta egyensúly munkál Iglódi rendezésében; és még csak „nosztalgiánk” sem támad attól, amit látnak és hallunk.

Persze, legnagyobb érdeme – mindezekén túl – ennek a kellemes színházi estének az, hogy *Töröcsik Mari* megint elbűvölheti a közönséget színészi zsenijével. Ha akarom, egyszemélyes *show* ez az előadás egy páratlan *komédiásné* kedvéért; és mindannyiunk örömére. Megtoldva azzal, hogy – *színésznét* játszhat *Töröcsik*, primadonnát, aki miatt, aki végett, akitől, akivel, akihez (és így tovább) a gróf valamikor, ma viszont a gróf fia... És ezeket a volt és jelen helyzeteket *Töröcsik Mari*

olyan bájjal, olyan színváltásokkal, annyi humorral és öniróniával tölti meg és adja el, hogy nemcsak a komédiási bravúr végeredményét élvezzük, de játékainak útját is, ahogyan a csattanókig eljut, ahogyan – mindig másként! – elmosolyodik, ahogyan a zongora felé int, egy lebegő virágszál-mozdulattal. *Kaló Flórián* nemes férfiasággal, *Szerencsi Éva* **viharzó maisággal**, *Makay Sándor* harmonikus humorral, *Borbás Gabi* groteszk fintorral, a főiskolás *Rátóti Zoltán* „naturburs” kedvességgel **szekundál neki**.

„Tiszta költészet!” – mondaná *Töröcsikre*, ha itt ülne mellettem, a rekedt hangú dalpoéta, *Seress Rezső*. Akit egyszer láttam – délelőtt is (nemcsak este, a Kispipában), egy vasárnap, budai látogatásom, elegánsan, ragyogó ruhában. Zsebébe nyúlt, legújabb versét vette elő, adta át, hogy olvassam. „Tiszta költészet!” Mintha kérdezte volna, hogy: ugye? És csakugyan az volt.